

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku M.W.
przy uczestnictwie J.B. i D.W.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki D.W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odrzuca skargę kasacyjną w części, w jakiej zaskarżono nią postanowienie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 11 grudnia 2012 r., II Ca (...), w zakresie uchylającym postanowienie Sądu Rejonowego w D. z dnia 26 kwietnia 2012 r., I Ns (...) i przekazującym sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania (pkt II, III, IV),

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części,

3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ś. adwokat A.T. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2012 r. w punkcie I zobowiązał wnioskodawcę M.W. do wyrażenia zgody na przeniesienie na uczestniczkę D.W., w związku z odwołaniem przez nią darowizny, udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości, w punkcie II oddalił wniosek M.W. o zniesienie współwłasności nieruchomości, w punkcie III zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki D.W. zwrot kosztów postępowania, a w punkcie IV nakazał wnioskodawcy zwrot Skarbowi Państwa kwoty 2 072,97 z tytułu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 26 kwietnia 2012 r. w punkcie I w ten sposób, że oddalił żądanie o nakazanie M.W. złożenia oświadczenia woli oraz uchylił to postanowienie w punktach II, III i IV i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Uczestniczka D.W. zaskarżyła skargą kasacyjną postanowienie Sądu Okręgowego w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła potrzebą wykładni art. 898 § 1 k.c. wywołującego – jej zdaniem - rozbieżności w orzecnictwie sądów oraz oczywistą zasadnością wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 i art. 519¹ § 1 k.p.c. zaskarżeniu skargą kasacyjną nie podlegają orzeczenia sądu drugiej instancji uchylające orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazujące sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania, dlatego skargę kasacyjną uczestniczki D.W. w części dotyczącej punktów II-IV należało stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucić.

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów. Potrzeba wykładni art. 898 § 1 k.c., na którą powołała się skarżąca, nie czyni zadość wymaganiom art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przepis art. 898 § 1 k.c. był już wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego. Skarżąca nie

skonkretyzowała okoliczności, które by uzasadniały podjęcie przez Sąd Najwyższy ponownie interpretacji art. 898 § 1 k.c. na użytek niniejszej sprawy.

Nie jest w sprawie spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 898 § 1 k.c. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanego w skardze art. 898 § 1 k.c.

Mając to wszystko na względzie, orzeczono jak w sentencji; podstawę rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów poniesionych przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu stanowiły przepisy § 2 ust. 3, § 18 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).